

BEVEZETÉS

Bizonyos emberek életében vannak olyan pillanatok, amikor úgy érzik, hogy minden bizonyosság meginog, minden fény kialszik, a szenvedélyek és érzelmek hangjai elhallgatnak, és elhallgat minden, ami létezésüket átlelkesítette és mozgatta. Miután az egyén így visszajut saját centrumába, meztelenül szembetalálja magát a problémák problémájával: *Ki vagyok én?*

Ilyenkor majdnem mindig felbukkan azon érzés is, miszerint nemcsak az, amit a mindennapi életben csinálunk, hanem az is, amit a kultúra területén művelünk, alapjában véve csak *szórakozás*, a cél látszatának megteremtése, hogy legyen valamink, aminek révén nem kell elgondolkoznunk mélyen, aminek révén elleplezhetjük saját szemünk elől a centrális homályt, és így kivonhatjuk magunkat az egzisztenciális szorongás alól.

Némelykor egy efféle krízis végzetes kimenetelű lehet. Más esetekben az ember reagál. Újra felbukkan egy állati erő impulzusa, amely nem akar meghalni, és elhárítja azt, ami egy ilyen élmény révén felvillant: elhítteti, hogy csak lidéres álomról, az elme lázas pillanatáról és az idegrendszer egyensúlyának felborulásáról van szó. És valamilyen új kompromisszumot hozunk létre, hogy ismét a „valóság” felé forduljunk.

Van azután, aki kitér a probléma elől. Számára az általa átértzett egzisztenciális probléma – mivel képtelen teljességében felfogni – „filozófiai problémává” válik. És a játék újra kezdődik. Egy spekulatív rendszer segítségével azt képzeletben, hogy fény világít a sötétben, és

így a folytatás akarását új családok téríti el. Ezzel egyenértékű megoldás az is, ha valaki passzív módon hagyományos struktúrákra, az élő tartalomtól kiüresedett és pusztá dogmatikus és hitbuzgalmi szervezetekként megjelenő vallási formákra hagyatkozik.

Mások viszont állva maradnak. Valami új és visszavonhatatlan lép az életükbe. Arra törekednek, hogy szétszűzzák az őket bezárva tartó kört. Elszakadnak a hitektől, elszakadnak a reményektől. Szét akarják kergetni a ködöt, utat akarnak nyitni. Önmaguknak és önmagukban a lét megismerését keresik. És számukra nincs visszaút.

Ez ama módok egyike, amelyekkel – kiváltképpen a modern korban – némelyek megközelíthetik az általában *beavatási diszciplínáknak* nevezett diszciplínákat. Másokat viszont azon emlékezés és természetes méltóság vezet el ugyanezen pontig, amely világos megérzését kelti fel annak, hogy ez a világ nem az igazi világ, hogy létezik valami magasabb, mint az érzékszervi észlelet, és valami magasabb, mint ami az emberiből ered. Ezek a valóság közvetlen látására törekednek, amely a *tökéletes felébredésben* valósul meg.

Mindkét esetben egyszerre csak azt veszik észre, hogy nincsenek egyedül. Azt érzik, hogy közel vannak a *többiekhez*, akik egy másik úton érkeztek oda – vagy talán mindig is ott voltak. És megtanulják az ő igazságukat:

Az érvelő intellektuson túl, a hiedelmeken túl, az érzelmeken túl, mindazon túl, amit manapság kultúrának és tudománynak tekintenek, létezik egy magasabb tudás. Ebben megszűnik az individuum szorongása, ebben eltűnik a homály és az emberi állapot esetlegessége, ebben megoldódik a létezés problémája. Ez a megismerés abban az értelemben is transzcendens, hogy *állapotváltozást* tételez fel. Csak akkor következik be, ha az egyik létezési mód átalakul a másik létezési móddá: ha megváltozik saját tudatunk. Megváltozni – ez a magasabb tudat előfeltétele. Ez a tudat nem tud „problémákról”, csupán *feladatokról* és *realizációkról*.

E realizációkat *pozitívnak* kell tekintenünk. Előfeltételük egy olyan tekintet, amely képes arra, hogy csak önmagának önmagával és a világgal való konkrét, reális, meztelen kapcsolatát vegye figye-

lembe. Különösen a modern ember számára ez a kapcsolat az a feltételektől függő, külsőleges és esetleges kapcsolat, amely a fizikai létállapot sajátja. Annak különféle változatai, amit jó ideje „szellemek” neveznek, legtöbbször a fizikai lét pusztá kiegészítői, amelyek valamennyi értékük ellenére sem változtatják meg azt, ami az Én emberként a lények hierarchiájában. Ezért van szükség krízisre és hirtelen fordulatra. Ezért van szükség arra az erőre, amelynek segítségével mindent félrelökünk, hogy mindentől elszakadunk. A magasabb megismerés szempontjából csak saját mélyebb struktúránk megváltozása számít. Ez a megismerés – amely egyszerre bölcsesség és hatalom – lényegében „nem emberi”, és egy olyan úton jutunk el hozzá, amely feltételezi az emberi állapot aktív és tényleges, ontológiai meghaladását.

Az ember, aki már jó ideje egyfajta mágikus körbe van bezárva, manapság immár szinte semmit sem tud ilyen horizontokról. Sőt, ahogyan valaki (J. de Maistre) helyesen hangoztatta, akik manapság a „tudós” névvel ékesítik magukat, egy valóságos összeesküvés résztvevői: a tudományt kisajátították, és teljes mellszélességgel szembeállnak azzal, aki *többet és másképpen* tud, mint ők.

Mindez nem gátolja meg, hogy ez a különböző és magasabb tudás *létezzék*. Ez a tanítás a Nyugaton uralkodó hiedelemnél sokkal inkább magáénak tudhatja a mondást: *quod ubique, quod ab omnibus et quod semper*.^{*} Ennek az az egyetlen tradíció felel meg, amelyet különböző kifejezési formákban megtalálhatunk számos nép tradíciójában: hol mint az ókori királyi vagy papi elitek bölcsességét, hol mint olyan szimbólumok, mítoszok és rítusok rejtett ismeretét, amelyek eredete elvész a primordiális időkben, hol mint olyan allegorikus írásokat, misztériumokat és beavatásokat, mint a teurgia, a yoga vagy a magas mágia, és – a legújabb időkben – mint a nyugati történelem szövedékében itt vagy ott felbukkanó földalatti áramlatok titkos bölcsességét – egészen a hermetikuskorig és a rózsakeresztesekig.

Itt a metafizikát kiegészíti egy technika, amely – noha semmi köze sincs külső erőkhöz és jelenségekhez, mivel az emberi lény legmélyebb energiái felé fordul – ugyanolyan objektív és tapasztal-

^{*} Amit mindenütt, amit mindenki, és amit mindig. (A fordító)

lati jellegű, mint amilyenek az úgynevezett egzakt tudományok. Ez a magasabb értelemben tradicionális „isteni technika” reális lehetőségeket nyújt annak, aki – az előbb említett mély krízis után – megtalálta önmagában a képességet, hogy pozitív módon essék túl rajta, és elszakadjon mindattól, ami pusztán emberi. És a lények egy másik kategóriájának is reális lehetőségeket nyújt: azon keveseknek, akikben rejtélyes módon egy távoli örökség bukkan fel, szinte mint egy évezredek óta eltűnt *másik rassz* ösztöne.

Az emberi agy megadta mindazt, amit adni tudott. Így különösen arról is szó van, hogy az egész testet a tudat eszközévé tegyűk, amelynek be kell hatolnia ama rétegekbe, ahol – miután legyőzte az individuális korlátoltságot – egy magasabb Én homályos és mélységes erői hatnak. Ezek végül megtalálják annak az útnak a bejáratát, amely a „Király bezárt palotájába” vezet.

A tanulmányok jelen gyűjteménye arra törekszik, hogy e titkos tudományok hasonlatait, sugalmazásait és irányait ismeresse. Azt a kritériumot követtük, hogy lehetőleg ne a dolgokról beszéljünk, hanem a lényegüket mutassuk meg, miközben semmit sem mulasztunk el, ami lehetővé teszi világos megértésüket. Ahol a homály megmarad, azt nem mi akartuk, hanem magából az anyag természetéből következik. A magasabb megismerés teljes egészében *tapasztalás*. De mindaz, ami tapasztalat, csak akkor válik megérthetővé, ha van hasonló tapasztalatunk. Minden írott – vagy nyomtatott – közlés mindig akadályba ütközik, amelyet csak az tud leküzdeni, aki képes megtalálni egyik vagy másik tanítás „helyét”.

Az anyagot a következőkre korlátozzuk:

- 1) Módszerek, diszciplínák, technikák bemutatása.
- 2) Tényleges, átélt tapasztalatok.
- 3) A keleti és nyugati tradíciók ritka vagy kevéssé ismert szövegeinek vagy szövegrészeinek újraközlése vagy közlése, megfelelően magyarázva és jegyzetekkel ellátva, és oly módon bemutatva, hogy elősegítsék a tájékozódást és új perspektívákat nyissanak meg.
- 4) Szintetikus doktrinális fejtegetések, amelyek alkalmasak a modern civilizációban uralomra jutott, megmerevedett ember, világ- és életkép megváltoztatására, és arra, hogy a gyakorlat háttérül szolgáljanak és tisztázzák annak feltételeit.

A különböző tanulmányok kölcsönösen kiegészítik egymást. Elvileg a tanulmányok úgy vannak elrendezve, hogy előzőleg meg legyen adva minden elem, amely szükséges bármelyikük adekvát megértéséhez. A munkatársak nagymértékben vállalták egy egységes feladat szerves részeit, amikor különböző szempontokból kölcsönösen elismélték, integrálták vagy továbbfejlesztették azt, amit a többiek mondtak.

Helyesnek találtuk, hogy elfogadjuk a munkatársak anonimitásának elvét, mégpedig azért, mert személyük nem számít: mert az, amit érvényesen mondani tudnak, nem az ő alkotásuk vagy kitalálásuk, hanem egy individuumfeletti, objektív tanítást tükröz. Ez ama szokást követi, amely Keleten és a mi középkori iskoláinkban egyaránt megtalálható – a pythagoreusoknál éppen úgy, mint a hermetikusoknál, a beavatási–korporatív szervezeteknél és a rózsakereszteseknél, végül bizonyos szerzeteseknél és részben még a jezsuitáknál is. És annak idején az eme tanulmányok megszerzését irányítók gondoskodtak arról, hogy a lehető legkevésbé tükröződjék bennük az egyik vagy másik szerzőhöz közelebb álló sajátos irányzat: hogy a fejtegetések azon „állandókat” mutassák be, amelyek minden hiteles beavatási diszciplínában jelen vannak.

A sajátosságok közül legfeljebb az található meg, amit a jelen kötet címében a *mágia* kifejezés takar. Látjuk majd, hogy nem annyira arra célunk, amit az ókorban a *mágia* szóval jelöltek. Ebben a tekintetben a *mágia* átvitt értelmet vett fel: a tradicionális és beavatási diszciplínák sajátosan aktív felfogására utal, amely többé-kevésbé a munkatársak egész csoportjának sajátja. Egyébként Roger Baconról származik a meghatározás, miszerint a *mágia* „gyakorlati metafizika”.

A munkatársakban közös az is, hogy határozottan elvetik mindazt, amit ma „spiritualizmusnak” szokás nevezni: a vulgáris spiritizmustól kezdve az angol–indiai teozófiáig, az „okkultizmusig”, az antropozófiáig és számos hasonló áramlatig. Mindezeket tévelygéseknek látjuk, amelyeknek semmi közük sincs a hiteles tradicionális beavatási tanításhoz: mindezek ókori igazságok, modern mentális torzulások, vizionárius befolyások és a legrosszabb filozófia töredékeinek korcs keverékei – moralizáló és evolucionista–humanista

mártással leöntve. Azok, akik megszervezték e köteteket, igen nagy gondot fordítottak arra, hogy az olvasóban a leghatározottabban felkeltsék az elhatárolódás érzését e zavaros és meghamisított formáktól, amelyek csupán a korszak hanyatlását, elvtelenségét és zavaros menekülési törekvését tükrözik.

Jelen mű olvasója másutt nehezen találhatná meg a speciális tanítások ilyen bőségét, ilyen pontosan és világosan kifejtve. Azt már neki kell eldöntenie, hogy meddig szándékozik a csupán tájékozódás céljából történő olvasásra szorítkozni, és – miután felfedezett egy korábban csak homályosan érzett magasabb elhivatottságot – meddig szándékozik merni, tenni és hallgatni. Beavatási tanítás, hogy azok, akik benső, izzó komolysággal próbálkoznak, nemigen maradnak egyedül. Lehetséges tehát, hogy számukra az *Urral* való kapcsolat csak az első lépés lesz, amelyeket a megfelelő időben különböző horderejű további kapcsolatok követhetnek. Ezek az olvasók, miután elhagyták az egyik partot, noha még fogva tartják őket a „vizek”, már a másik felé tartanak.

PERSICA